

Konvention (nr. 96) om arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling (revideret 1949).

Efter at være blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd og efter at være trådt sammen til sit 32. møde den 8. juni 1949, og

Efter at der er opnået enighed om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til en revision af konventionen om arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, af 1933, der blev vedtaget af konferencen på dens 17. møde, og som er opført som 10. punkt på mødets dagsorden, og

Efter at have besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention, der supplerer konventionen om arbejdsanvisningen af 1948, hvorefter enhver medlemsstat, for hvilken konventionen gælder, skal opretholde eller sikre opretholdelsen af en vederlagsfri, offentlig arbejdsanvisning, og

Ud fra den opfattelse, at en sådan arbejdsanvisning skal stå til rådighed for alle kategorier af arbejdere, vedtager Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference idag den 1. juli 1949 følgende konvention, som benævnes konventionen om arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, (revideret) af 1949:

Afsnit I. Almindelige bestemmelser.

Artikel 1.

1. I den i nærværende konvention omhandlede forstand betyder udtrykket „arbejdsanvisningskontor, der foretager anvisning mod betaling“

- (a) arbejdsanvisningskontorer, der drives i erhvervsmæssigt øjemed, d. v. s. enhver person, selskab, institution, kontor eller anden organisation, der optræder som mellemmand med henblik på at skaffe en arbejder beskæftigelse eller skaffe en arbejdsgiver en arbejder i det øjemed enten direkte eller indirekte at opnå pekuniær eller anden materiel fordel, der betales enten af arbejdsgiveren eller af arbejderen; udtrykket omfatter ikke aviser eller andre publikationer, medmindre de udelukkende eller hovedsageligt offentliggøres med henblik på at fungere som mellemlid mellem arbejdsgivere og arbejdere;
- (b) arbejdsanvisningskontorer, der ikke drives i erhvervsmæssigt øjemed, d. v. s. den anvisningsvirksomhed, der udøves af et selskab, en situation, et kontor eller anden organisation, der — skønt den ikke drives med henblik på at opnå pekuniær eller anden materiel fordel — opkræver et indskrivningsgebyr, et periodisk bidrag eller anden betaling for den nævnte virksomhed enten hos arbejdsgiveren eller arbejderen.

2. Denne konvention gælder ikke for anvisning af søfolk.

Artikel 2.

1. Enhver medlemsstat, der ratificerer nærværende konvention skal i sit ratifikationsdokument anføre, om den akcepterer bestemmelserne i konventionens afsnit II, der går ud på en gradvis nedlæggelse af de erhvervsmæssigt drevne arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling; og en regulering af andre kontorer, eller bestemmelserne i afsnit III, der omhandler en regulering af de arbejdsanvisningskontorer, der foretager anvisning mod betaling, herunder de kontorer, der drives i erhvervsmæssigt øjemed.